

Posudek oponentky bakalářské práce

Veronika Michaličová. 2020. *Analýza zahraniční politiky USA prezidenta George W. Bushe a Baracka Obamy v oblasti Iráku a Afghánistánu*. 42 stran.

Téma bakalářské práce je relevantní, nicméně již natolik zpracované, že lze těžko najít prostor pro vlastní analýzu a závěry. Cílem autorky je srovnat zahraniční politiku administrativ George W. Bushe a Baracka Obamy v Iráku a Afghánistánu a zjistit, jak se navzájem lišily (s. 6). Pokládá si v tomto duchu i výzkumnou otázku a ptá se rovněž na to, jaké vlivy posun v zahraniční politice způsobily (s. 7). Teoretickým rámcem práce jsou ideologie neokonzervatismu a klasického liberalismu, jejichž charakteristické znaky autorka hledá při popisu zahraničních politik zmíněných prezidentů.

Po obsahové stránce oceňuji logickou strukturu textu, nicméně práce trpí řadou nedostatků. V úvodu postrádám kritické zhodnocení dosavadního zpracování tématu a použitých zdrojů. Metodologie je odbyta konstatováním, že „se bude jednat o komparativní případovou studii...“ (s. 8), přičemž se autorka zaměří na ideologické rozdíly. Co míní těmito ideologickými rozdíly a jaká jsou další komparační kritéria uvedeno není. Stejně tak se nedozvíme nic o výběru teoretických východisek práce. Označit Bushovu zahraniční politiku za neokonzervativní a Obamovu za klasicky liberální na základě několika obecných rysů je poněkud zjednodušující. Bez konkrétní argumentace, která by se týkala reálně praktikované zahraniční politiky a podpořila toto tvrzení, působí autorčino snažení dosti účelově. Nelze se spokojit s tím, že Obama deklaroval důraz na multilaterální přístup, roli mezinárodních organizací a spolupráci s ostatními státy a nechtěl šířit demokracii vojenskou silou. Co konkrétně např. udělal, abychom mohli jeho přístup v případě Afghánistánu a Iráku označit za multilaterální? Škoda, že autorka nevyužila potenciál komparativní kapitoly, kde pouze shrnuje to, co již bylo řečeno v kapitolách předchozích a omezuje se na deklaratorní znění Národních bezpečnostních strategií, případně konstatování jiných autorů (Eichler, Kozák atd.).

Z formálního hlediska mám k práci poměrně hodně připomínek. Jazyková úroveň textu je slabá, gramatické, stylistické či typografické chyby se vyskytují téměř na každé stránce. Autorka nezvládla jednotnou citační normu, ani nedokázala správně rozdělit použité zdroje, které navíc všechny označuje za literaturu. Iritujícím dojmem působí střídání slovesných časů a ženský rod v případě Spojených států. Autorce se nepodařilo uhlídat také číslování kapitol a podkapitol (úvod a závěr se jako kapitola nečíslojí a v obsahu je chyba u kapitoly 3) a číslování stránek (první číslovanou stranou by měla být ta, kde začíná úvod). Množství zdrojů je dostatečné, nicméně kvalitu textu by určitě zvýšil větší počet zahraničních odborných analýz, s nimiž by autorka dokázala pracovat.

Celkově považuji práci Veroniky Michaličové za spíše podprůměrnou případovou studii, která stěží splňuje podmínky pro odborné texty v bakalářském stupni studia, a

to zejména po formální stránce. Přesto jsem nakonec přihlédla ke snaze autorky pracovat s teoretickými koncepcemi, komparovat zahraniční politiky a dospět k určitým závěrům a byť má práce v tomto směru značné limity, myslím, že autorka by měla dostat šanci svou práci obhájit.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové dne 13. ledna 2020

Lenka Špičánová